

Roman aflat pe lista lungă a
Women's Prize for Fiction 2024

KATE FOSTER

FECIOARA

ROMAN

„Exceptional!
O poveste
fascinantă
despre
feminism!”

Daily Mail

„O adevărată
capodoperă!”

Janice Hallet,
autoarea
bestsellerului
The Appeal

NICULESCU fiction

KATE FOSTER

FECIOARA

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FOSTER, KATE

Fecioara / Kate Foster; trad.: Oana-Ancuța Cristinoiu. -

București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1110-4

I. Cristinoiu, Oana-Ancuța (trad.)

821.111

© Kate Foster, 2023

© Charlotte Day (jacket illustration)

Jacket Design by Moesha Parirenyatwa, Mantle Art Department

Titlu original *The Maiden*, by Kate Foster

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1110-4

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Capitolul 1

CHRISTIAN

Închisoarea Tolbooth, Edinburgh

Octombrie 1679

*E*ști condamnată la decapitare. Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău. Să te pregătești în rugăciune.

Cuvintele șerifului răsunară, evlavioase precum clopotele de la St Giles, pe tot drumul de la tribunal spre închisoare. Șase ofițeri mă târăsc prin piață, cu bastoanele pregătite. Sunt un pericol, după spusele lor. Mâinile lor se agață de orice parte a corpului de care pot prinde. Fețele lor se apropie prea mult de mine. Singurele cu care mă mai pot apăra sunt picioarele, lovesc cu ele pe oricine și orice se apropie prea mult de mine.

Mă aflu în centrul atenției, și totuși oarecum detașată, fiind surprinsă de tot ce se petrece. De mirosul acru al unui vânzător ambulant de legume. De penajul roșu al unei pălării. De gândul la lovitura unei săbii.

Spuseseră că judecătorul m-ar putea crede.

Îmbracă-te cu rochia cea albă de dantelă. Îngenunchează și imploră-i să te ierte.

Acum rochia atârnă pe mine, târându-se prin noroi pe drumul de întoarcere, un tunet de zăvoare răsunând în timp ce ușa se închide în urma mea. Ar fi trebuit să o caut pe Johanna prin mulțime. Ar fi trebuit să arunc o ultimă privire la cer.

Sunt târâtă pe scări prin coridoarele împutite, pe lângă felinarele cu lumânări galbene și printre datornici și delincvenți. Au ghicit verdictul după agitația de afară.

Chop-chop! șuieră ei, mimând decapitarea, cu degetele lor murdare și cu ochii bulbucați.

După ce ofițerii m-au aruncat înapoi în celula de sus și și-au șters sudoarea de pe frunte, pe fețele lor se poate citi: *Ei bine, ești mai vicleană decât pari*. Îmi desfac rochia. Se holbează la mine în timp ce încerc să pun corsetul la loc. În ciuda întunericii, rânjetul lor e viu. Mă lipesc de peretele cel mai îndepărtat de lângă fereastră, umezeala pietrelor pătrunzându-mi în piele.

— Luni vei fi dusă pe platforma din Tolbooth pentru a fi executată cu lama Fecioarei*. Găsește-ți un preot din congregație pentru ultimele tale ore. Ucigașo.

Trei zile. Oare o vor obliga pe mama să privească? O voi mai vedea oare vreodată pe Johanna? Sau voi mai vedea câmpurile unduitoare din Corstorphine, tufișurile care se înalță pe deal, la fel de strălucitoare și temerare după cum mă credeam pe mine că sunt?

Acum a rămas din mine doar inima care bate, fiecare bătaie a ei în pieptul meu marcând minutele până când voi fi doar o șuviță întunecată de păr într-o dantelă pătată de urină, legată și desculță, urlând de groază.

* Formă timpurie a ghilotinei care a fost folosită între secolele XVI și XVIII în Scoția.

Ar fi trebuit să implor mai stăruitor.

Ar fi trebuit să încerc să par mai tulburată de faptul că e mort.

Ofițerii sunt în mare formă acum, ieșind din cameră cu hainele netezite și pălăriile aranjate, în celulă rămânând doar eu și gardianul. El umple spațiul ușii, iar capul aproape că atinge partea de sus. Încheieturile mâinilor lui ating ramele ușii.

— Avocatul tău va aștepta jos, spune el, fără să se miște un centimetru.

— Poți să îl chemi, te rog? spun eu.

Am învățat să-mi păstrez vocea blândă anume pentru acest gardian.

— Și ce primesc în schimb?

Lumina argintie de la fereastra cu gratii îi alunecă pe față. Ochii lui întunecați sclipesc.

— Îi voi spune să-ți plătească cele două monede, ca de obicei, șoptesc eu.

— Oh, dar prețul meu a crescut, spune el. Acum că ai fost condamnată.

Nu-l voi lăsa să mă vadă tresărind la auzul aceluia cuvânt. Rămân nemișcată.

— Atunci spune-i noul preț avocatului meu, spun eu, iar el își încrucișează brațele pe pieptul său mare și dă din cap, savurând fiecare moment al negocierii noastre.

— Așa voi face, spune el. Și ține minte: te poți bucura de tot ce vrei aici. Fă-ți ultimele zile confortabile. Pentru prețul corect.

Zâmbește, trecându-și limba peste buze. E roșu la față de emoția de a fi singur cu o criminală.

— Mulțumesc, spun eu, încercând să par cât de recunoscătoare pot.

El scoate o cheie din lanț și se îndepărtează încet, încuie ușa în urma lui, fluierând cu buzele alea murdare și umede în timp ce pleacă.

Iar eu rămân singură pentru prima oară de la aflarea verdictului.

Fecioara. Se găsea o schiță a ei, într-o broșură din biblioteca noastră de la Roseburn House. *Cele mai monstruoase crime din Scoția*. Dar se afla pe raftul de sus, de pe care îmi era absolut interzis să citesc, așa că o făceam doar când nu era nimeni prin preajmă. *O unealtă de execuție cu un cadru de lemn și o lamă de fier. O mașinărie înfricoșătoare de înălțimea a doi bărbați. Destinată decapitării nobilimii, mecanismul său rapid este considerat a fi mai puțin dureros decât toporul, dar niciuna dintre victimele sale nu a trăit pentru a confirma asta, desigur*. Broșura cuprindea o listă a celor care au îndurat suferința tăișului ei, condamnați pe vecie.

Groznic. Am împins broșura înapoi pe raft și m-am purtat ciudat tot timpul prânzului, cu Johanna șoptind, „Ce ai mai făcut acum, Christian?”

L-ai ucis cu sânge rece pe Lordul James Forrester.

Pentru că, în cele din urmă, nu a contat ce am spus la proces. Nimeni nu m-a crezut.

Acum vor veni și vor privi cu miile, la eșafodul din cealaltă parte a acestei închisori. Fiecare perucă și fiecare castrolon al cerșetorilor se vor înclina în sus la unison.

Îmi bâzâie urechile. Sunetul acela ascuțit care vine odată cu șocul și care anunță una dintre stările mele de vomă. Nu se poate să fiu bolnavă. Gardianul ăla ar putea să mă dezbrace din nou, așa cum a făcut în ziua în care am sosit. Respirația lui fierbinte pe gâtul meu. Pelerina mea bună. Coafura mea. Fusta mea de mătase. *Hainele astea elegante nu îți*

vor fi de niciun folos aici. Am nevoie de aer. Celula miroase ca o odaie. Îmi sprijin fruntea de gratiile reci ale ferestrei, încă răsunându-mi în cap dojenile mamei: „Christian, nu te mai sprijini cu capul de pervaz. O să te prindă soarele. O doamnă nu trebuie să aibă pistrui”.

Și iată-mă. Încă sunt o doamnă. E singurul lucru decent care mi-a mai rămas.

De dedesubt se aude bocănitul hotărât al cizmelor de piele pe lespezile reci de piatră. Prin mica deschizătură din partea de sus a ușii îl văd pe avocatul meu, domnul Dalhousie, cum își scoate pălăria. Are barba neîngrijită, de la felul în care a ciufulit-o și a tras de ea în timp ce se bâlbâia și își mijeia ochii peste notițele sale în sala de judecată. Își pune mâinile pe gratii. Mă apropii de el.

— Nu mai putem face nimic, spune el. Voi vorbi cu preotul închisorii. Se va ruga cu tine.

Vocea îi tremură în timp ce vorbește.

— Domnule Dalhousie, șoptesc eu, apăsându-mi mâinile peste pumnii lui atât de strâns încât încheieturile mi se albesc, bineînțeles că putem face ceva.

— Mă tem că nu, răspunde el. Pledoaria ta nu a fost crezută.

Își alege cuvintele cu grijă. Mă întreb dacă el chiar mă crede, pentru că în spatele frunții lui încruntate a părut să se ascundă întotdeauna o urmă de îndoială.

— Pastorul închisorii a sfătuit și alți condamnați, doamna mea. Prezența lui este liniștitoare.

— Nu vreau să-mi aduci un pastor, spun eu încet, astfel încât domnul Dalhousie să înțeleagă. Mi-am dat seama, prea târziu, că nu este cel mai isteț dintre oameni, în ciuda teancurilor de cărți și hârtii care amenințau să se prăbușească

peste asistenții lui în sala de judecată. Du-te la soțul meu și spune-i că încă îl iubesc, indiferent de ce s-a întâmplat. Și, dacă i-a mai rămas un ultim dram de iubire, atunci, te rog, spune-i să facă un ultim lucru pentru mine. Sau vrea să sufere umilința de a-și vedea soția decapitată public?

Probabil că domnul Dalhousie nu a auzit niciodată o doamnă vorbind așa. Mărul lui Adam i se umflă în timp ce înghite. Îmi închipui că mirosul de excremente care clocoțește din groapa centrală a închisorii nu-i priește.

— Nu cred că soțul dumneavoastră mai poate face ceva acum, șoptește el. Domnul Nimmo a cheltuit deja o avere pe procesul dumneavoastră, o avere pe care nu avea nicio obligație să o cheltuiască. Iar costul pentru a vă ține aici – bine hrănită și la adăpost de acești criminali: asta a fost o cheltuială destul de mare, doamna mea. Mă tem că e timpul să vă acceptați soarta.

Îi strâng degetele subțiri și îi răspund în șoaptă:

— Spune-i soțului meu că vreau să-i ofer gardianului meu o mită pentru a mă ajuta să evadez.

Domnul Dalhousie nu stă niciodată prea mult. Stă totuși destul de mult, sunt sigură, pentru a putea povesti colegilor săi avocați din taverne detaliile stării mele fragile. Sau să le spună mamei și Johannei: „Rezistă plină de curaj. Firea ei încăpățanată e de folos până la urmă”.

Când sunt din nou singură, simt cum respirația mea revine la ceva aproape de normal. Minte mea îi cere domnului Dalhousie să ajungă la ușa soțului meu cât mai repede cu putință; îl împinge să treacă de negustorii și pălărierii din Luckenbooths și să urce într-o trăsură.

Tot ce pot face acum este să aștept.

Aud cum strada principală devine din ce în ce mai aglomerată: graba obișnuită din după-amiezile târzii, prin rahatul de cai, rahatul de pasări și de oameni, către farmacii și confecționerii de peruci, înainte ca mulțimea să se lase pradă târgului de seară. Barurile cu stridii și cafenelele vor fi pline de bârfe, domnii și confrății de breaslă urmărind cu atenție ziarele: care este scandalul pe ziua de azi? Și se vor înfrupta din rapoartele judecătorești tipărite glorios în cele mai mici detalii.

Doamna Christian Nimmo NEAGĂ că l-a ucis pe lordul James Forrester, cel care i-a fost amant și totodată unchi!

Cine ar fi crezut? Soția negustorului Nimmo. Cu lordul Forrester – rușine să le fie amândurora. Rușine familiei. Este vinovată cu siguranță. Da, chiar în această dimineață, nu ați văzut încăierarea? Acei polițiști păreau să fie mușcați și loviți.

O, Doamne, ai milă de sufletul ei.

Bârfele circulă prin Edinburgh ca niște puștani cu picioare iuți. Încep în cafenelele de la drum. Apoi, zvonurile urcă pe străzile înguste până în dormitoare și ajung până la țară și în marile case boierești. În saloane, pe mesele de table și pe fundul ceștilor de ceai.

Dar bârfa, la fel ca puștanii, fură obiecte de valoare în drumul ei. Comori ca adevărul și reputația.

Închid ochii și îmi amintesc cine sunt, pentru că e singurul lucru pe care nu mi-l pot lua. Îmi apăr povestea, răscolind în trecut să-mi amintesc când a început totul. Cred că era o zi de toamnă în Roseburn, acum un an. Abia dacă a trecut ceva timp de atunci.

CALEDONIA BROADSIDE

EDINBURGH, 26 septembrie

PROCESUL VERBAL AL AUDIERII
DOAMNEI CHRISTIAN NIMMO ÎN FAȚA
ȘERIFULUI JOHN MACDONALD

Singurul martor, domnișoara Violet Blyth, camerista victimei, Lordul James Forrester: „Am văzut totul clar ca lumina zilei, domnule. Pentru că am fost chiar acolo, domnule. Totul s-a întâmplat sub sicomorul de la capătul aleii castelului. Ea a fost, domnule.”

(Aici martora arată spre boxa acuzaților, către doamna Nimmo.)

„Nu, nu am băut nimic, domnule, aproape nicio picătură în viața mea și am mâncat doar dulciuri în acea zi. Niște ci-reșe conflate, dacă îmi amintesc bine, domnule.”

„Oh, a strigat, domnule. Le-am spus și ofițerilor, domnule. A trecut sabia direct prin el. O fi ea o doamnă, dar cu siguranță se poate lupta ca un bărbat.”

„Da, poți, doamna mea. Nu are rost să spui că eu l-am ucis. Nimeni nu crede prostiile astea. N-aș ști ce să fac cu o sabie, domnule.”

Domnișoara Rita Fiddes, o cunoștință a domnișoarei Violet Blyth: „Oh, Violet știa foarte bine ce să facă cu sabia unui gentleman, dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule. Era foarte pricepută în aceste chestiuni. O fată foarte pricepută.”

(S-au auzit chicoteli și suspine de la băncile din sala de judecată înainte ca procesul să fie amânat pentru ora patru, deoarece șeriful MacDonald avea un angajament înainte de cina din acea seară).

Capitolul 2

CHRISTIAN

Casa Roseburn, lângă Edinburgh

Octombrie 1678

Se spune că mișcarea menține gândurile curate. În fiecare dimineață, după ce se asigura că ne-am mâncat tot terciul și am băut tot laptele, mama ne trimitea pe Johanna și pe mine să ieșim la aer curat. Făceam înconjurul grădinii, întotdeauna în aceeași direcție. Făceam stânga de la ușa principală, pe lângă gardurile vii. Coboram spre pădure, apoi urcam din nou pe alee. Ne opream să admirăm trandafirii, dar nu le culegeam niciodată florile. *Nu părăsiți curtea. Nu vă apropiați de grăjdari.*

Ne lua în jur de patruzeci și cinci de minute, deși mama o numea ora noastră de mișcare și adesea privea de la fereastră pentru a se asigura că nu ocolim niciun colț al domeniului. Când ne întorceam, insista să se delecteze cu ceea ce observasem, având mai multă grijă să mă întrebe pe mine decât pe Johanna. *Oh, ciorile au fost atât de pretențioase astăzi când s-au adunat la cuiburile lor, spuneam eu, sau, uite, niște castane!* Iar ea își atingea bărbia cu degetele ei în mânuși

parfumate, dădea din cap și spunea: „E uimitor, Christian”, și ne zâmbea înainte de a pleca cu trăsura în una dintre viziunile ei de curtoazie.

Este important să te lași fascinat. Înseamnă că poți inventa o poveste amuzantă din aproape orice. Și asta este crucial, dacă vrei să captezi atenția vreunui domn la o cină și nu te bucuri de avantajul buzelor trandafirii sau al buclelor aurii, ca Johanna.

Iar la mine nu era cazul.

Și de aceea îmi petreceam acea dimineață de toamnă străbătând din nou împrejurimile, nefiind încă logodită. În schimb, așa cum îmi făcusem datoria în ultimele săptămâni, o ajutam pe sora mea mai mică să se pregătească pentru iminenta ei căsătorie, de la pregătirea coroanei de flori pe care o va purta la biserică, până la aranjarea mesei pentru ceaiul de după-amiază în noua ei casă.

— Iar pentru dormitor, niște perdele deschise la culoare sau ceva întunecat, cum ar fi albastru marin? întrebă ea. Oh, e atât de stresant să iei toate aceste decizii!

— Albastru marin pentru dormitor, am răspuns eu, ocrotind o creangă căzută pe alee.

A trebuit să renunțăm la unii dintre îngrijitorii grădinii, când am început să rămânem fără bani.

— O perdea întunecată este mai practică, va împiedica tapetul din cameră să se decoloreze în bătaia soarelui. Și e bună pentru intimitate, desigur.

Nu o invidiam pe sora mea pentru deciziile ei chinuitoare și nu o invidiam nici pentru că s-a căsătorit prima, deși tot orașul Edinburgh vorbea fără îndoială despre asta și despre faptul că frumusețea ei o depășea cu mult pe a mea. În ciuda biletelor de dragoste pline de lirism schimbate între ea

și Robert Gregor în ultimele șase luni, căsătoria lor se baza, de fapt, pe averea lui.

— Albastru marin, ai dreptate.

Johanna a încuviințat din cap.

Ne abătuserăm spre colțul din nord. Copacii îl ascundeau de ochii mamei, ceea ce însemna că terenul se sălbătici-se. Ciulinii creșteau pe margini, iar măcăciunii se cățarau pe pereți. Întotdeauna am preferat această parte a grădinii pentru că, la fel ca mine, părea că natura vrea să evadeze. Casa Roseburn era cea mai grandioasă casă de pe o rază de câțiva kilometri, cu coșurile de fum și mansardele sale înălțându-se deasupra râului Leith, unde femeile își spălau așternuturile și picioarele în apa lui întunecată. Pe antetul de deasupra ușii noastre era o inscripție pe care scria „Speranța se află înăuntru”, iar asta nu era niciodată mai adevărat decât în zilele petrecute la fereastra mea, urmărind râul cu privirea.

Acum că nu ne vedea nimeni, știam ce mă va întreba Johanna.

— Ai adus din nou cartea?

O aveam. O carte mică, subțire, cu o copertă vișinie și litere negre: *Instrucțiuni privind avantajele căsătoriei*. Chiar de pe raftul de sus al bibliotecii, unde erau ținute cele mai interesante cărți. Cele pe care nu trebuia să le citim. Obrajii ei se înroșiseră deja. Era prea ușor să o faci pe Johanna să roșească.

— Să nu îmi spui nimic îngrozitor de data asta, Christian, șopti ea.

Am deschis-o la partea pe care o găsisem cu o seară înainte și pe care o citisem la lumina pâlpâitoare a lumânărilor în pat, cu ochii larg deschiși la ilustrații:

„Soțul ar trebui să se furișeze, încetul cu încetul, și să-și ispitească soția cu sărutări, mângâieri și cuvinte deochete înainte de a încerca să-și pună mâinile pe părțile ei ascunse. Iar atunci când face acest lucru, ea ar trebui să se supună”.

— Oh, Christian, tresări ea.

— Oh, Johanna, am șoptit eu. Robert Gregor îți va face asta în curând. Uită-te la această ilustrație; poți vedea cum se va aștepta să stai lângă el când te vei supune.

— Te rog, nu spune mai mult, se tângui ea, refuzând să se uite la pagina deschisă.

— Oh, dar trebuie, am spus eu.

Nu-mi puteam lua ochii de la imagine. Cât timp trebuie să stea o doamnă întinsă așa? El poate vedea totul! Oare va dura?

— Altfel nu vei învăța cum să fii o soție bună.

— Bineînțeles că voi fi o soție bună, șuieră Johanna. L-am întâlnit pe domnul Gregor de zeci de ori și s-a îndrăgostit din ce în ce mai mult de mine. Tu ești cea care ar trebui să fie îngrijorată. Ai aproape optsprezece ani și încă nu se întrevede niciun viitor pretendent.

Ei bine, asta a fost suficient pentru a mă reduce la tăcere. Aș fi înghiontit-o în coaste pentru asta, dar avea dreptate. Sora mai mare ar trebui să se mărite întotdeauna prima. Dar cine m-ar fi vrut pe mine? Domnul Gregor era atât de bogat încât nu se lăsase intimidat de problemele noastre financiare și plătea fiecare cusătură a acelor perdele și ceșcuțele de ceai, și multe altele. Mama îi spunea Johannei *frumoasa mamei* și se agita când cobora scările, strălucitoare și aranjată. Robert o convinsese pe mama să-i dea mâna Johannei în detrimentul

celor doi dintre frații Hardie, și umbla vorba că și unii domni londonezi ar fi fost interesați. Nu avea încă șaisprezece ani și viața ei era asigurată.

Însă lucrurile nu stăteau la fel și pentru mine. Îmi închipui că apelativul pe care l-ar folosi pentru a mă descrie, pe la spatele meu, ar fi o fată *obișnuită*. Ochii gri ca noroiul și ceața ce se ridica din Nor Loch. Părul care scăpa tot timpul din panglici. În timpul vizitelor de curtoazie, mama îmi dădea perlele ei, pentru a-mi lumina tenul. *Ce păcat că nimeni nu a cerut-o încă în căsătorie pe biata Lady Christian, pentru că este o companie fascinantă și se pricepe de minune la pictură și broderie. Poate odată ce Johanna nu îi va mai sta în cale.*

Dar chiar și după ce Johanna se va fi căsătorit luna viitoare, eu aș rămâne aceeași fată care urăște în secret dansul și visează să călătorească prin lume. Deși citeam cu aviditate și scriam cu talent, depășind cu mult îndrumările meditatorului care venea la Roseburn, aceste atuuri nu erau considerate la fel de atractive ca supunerea, seninătatea sau tăcerea. Pe scurt, deși mama și Johanna ar fi negat public cu vehemență, niciuna dintre cele mai deosebite calități ale mele nu era de dorit la o domnișoară din Edinburgh.

Fusesem îndemnată să îmi îndrept atenția spre tineri eligibili prin tot orașul și, în ceea ce mă privește, niciunul dintre ei nu mi s-a părut suficient de fermecător pentru a-mi menține fascinația aprinsă, pentru că nu era nimic mai plictisitor decât să-i privești pe bărbați cum beau whisky și se laudă cu cât de ușor pot merge noile trăsurile sau cum vorbesc despre marile construcții pe care le-au văzut în călătoriile la Glasgow sau Londra – locuri pe care eu nu aș fi avut voie să le vizitez niciodată. Și nimic nu era mai deranjant decât să mă cântărească din ochi în sus și în jos. În aceste ocazii, le dădeam de înțeles clar că mă plictisesc.

Tata, când se afla în cea mai bună formă, se uita uneori la mama cu o privire plină de dragoste pură. Nu la perlele ei, la mânecile ei bufante sau la podoabele ei pentru păr, ci la ea însăși, ca și cum ar fi făcut orice ca să o mulțumească, și genul acela de afecțiune mi-l doream și eu pentru mine, chiar dacă simțeam că era un lucru atât de îndrăzneț, încât nu l-aș fi spus cu voce tare nimănui, nici măcar Johannei.

Și acum ea mășăluia înainte, ca de obicei.

— Haide, Christian. Nu pot să te las să pierzi timpul în dimineața asta. Am scrisori de scris. Și nu culege trandafirii. Știi regulile.

Am privit-o cum se îndepărta, cu volanele rochiei săltându-i peste tocuri. Cât de increzătoare părea, în ciuda temerilor ei legate de noaptea nunții. Oare eu cum m-aș simți în noaptea nunții mele, dacă ar veni vreodată? Aș sta lungită așa? Și dacă nu aș fi vrut? Am băgat cartea înapoi în buzunarul de sub jupoane.

Când ne-am întors acasă, pe alee se afla o trăsură necunoscută, o chestie mare și luxoasă, închisă cu geamuri, iar mama ne aștepta la capătul scării, foarte nervoasă.

— Veniți înăuntru, negustorul de mercerie a venit aici cu propunerile pentru noua ta casă, Johanna, strigă ea.

Apoi m-a luat de încheietură. Înainte să pot spune: „Au, mamă, mă doare!”, m-a avertizat:

— A venit chiar el în persoană, așa că suntem foarte onorate. Renumitul domn Andrew Nimmo, care are cu el cele mai rafinate mostre și o poveste amuzantă despre o călătorie recentă dus-întors la Calais, pe vapor. Ți se va părea încântătoare, Christian. Du-te și împrospătează-te puțin.

Un alt domn cu povești frumoase. Dar ce altceva putea să facă mama? Îți poți da seama cu ușurință despre averea unei

familiei după felul în care se comportă doamna casei. În societate, vorbește despre noua ei seră și se afișează purtând o rochie italienească? Sau se interesează cu discreție de starea civilă a invitaților de sex masculin, fluturând penele evantaiului ei căzut?

Mama mea, Lady Hamilton de Roseburn, era cea din urmă. Tata, decedat de doi ani, pierduse mare parte din averea familiei la jocurile de noroc. La moartea sa, titlul i-a revenit fratelui său mai mic, dar când au ieșit la iveală toate problemele financiare, ni s-a dat permisiunea să rămânem la Roseburn. Mama nu avea bani, dar îi cunoștea pe toți cei din Edinburgh.

Încheietura mea era încă roz. Pesemne că Andrew Nimmo e un burlac bogat. Cât de plictisitor. Eu aș fi vrut să mă apuc să pictez. Știam că Johanna îmi spusese să nu culeg trandafirii, dar cum altfel aș fi putut face o pictură precisă? Se potriveau perfect în buzunarul de sub juponul meu, lângă manualul de căsătorie. Am strecurat totul în sertarul biroului meu înainte de a coborî scările.

Domnul Nimmo era în salon cu mama și Johanna, iar pe creștetul capului i se zărea un petec de piele. Nu m-am putut abține să nu bănuiesc că i se întrevede un început de chelie și că era prea patetic pentru a se gândi la o perucă. A sărit în picioare imediat ce am intrat, iar asistenta lui a început să se agite prin cameră, așezând eșantioane de țesături în aranjamente elaborate, ca niște cozi de păun.

Domnul Nimmo compensa însă prin statură și lățimea umerilor. Costumul său i se potrivea perfect și era asortat cu o vestă brodată cu fir de aur. Avea ochi albaștri ageri și maniere când s-a înclinat și m-a ajutat să mă așez. Oh, și mostrele!

Erau deja împrăștiate pe masă: fâșii de mătase purpurie, valuri ușoare de șifon și fâșii de catifea bogată și intensă. Atârnavau de marginile scaunelor. Aveau chiar și un parfum de mirodenii. Ceaiul fusese servit de Fiona, singura menajeră pe care o puteam păstra, pe masa de nuc de lângă fereastră, dar nimeni nu i-a acordat atenție și, în schimb, ne-am holbat la exponate.

— Comerțul la Londra și în străinătate este bun, spuse el. Negustorii sunt interesați să ne cumpere lâna. Doamnele din Edinburgh se dau peste cap pentru aceste materiale și știm cu toții cât de exigente sunt. Permiteți-mi să vă sfătuiesc cu privire la alegerile pe care le fac cele mai mondene familii, pentru viitoarea căsătorie, Lady Johanna.

Știam că nimic din toate acestea nu era pentru mine, dar nu mă puteam abține. M-am ridicat și mi-am făcut drum prin cameră. Mi-am trecut degetele peste fâșiile moi de material. Catifeaua varia de la cea netedă ca blana de iepure până la cea înțepătoare. Îmi provoca o mâncărime în vârful degetelor. Șifonul era înțepenit de vopsea, mătășurile erau regale. Totul deborda de noutate.

— Văd că sunteți o mare admiratoare a țesăturilor fine, spuse domnul Nimmo, uitându-se la mine.

Mama tresări, fără să se atingă de ceaiul ei. Johanna nu băgă de seamă, fiind adâncită în faldurile unui eșantion de un albastru marin.

— Aceste țesături sunt din China, adăugă el.

— China. Când l-am pronunțat, cuvântul mi s-a părut ca o rafală de vânt în pânzele unei nave. Ai fost acolo? l-am întrebat.

Părea mult mai plăcut când zâmbea. S-a apropiat de mine și și-a coborât vocea.

— Nu chiar, spuse el. Dar am avut norocul să navighez în Norvegia și Danemarca și am avut parte de câteva călătorii palpitate. Totul este argintiu pe mare, iar cerul se întinde deasupra ta. Te poți uita în valurile de dedesubt și îți poți imagina că vezi sirene sau balene.

Ei bine, asta ar fi fost o discuție fantezistă dacă i-aș fi dat atenție, iar el era un simplu comerciant. Totuși, suna mult mai idilic decât arhitectura Londrei.

— Și ai văzut vreodată sirene, dansând în valuri și ademenindu-te spre moarte? am întrebat.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, pentru că acest domn Nimmo părea mult prea sofisticat pentru a cădea vreodată pradă chemării unei sirene.

— Mărturisesc că nu, a șoptit el. Dar poate că sunt o companie mai plăcută decât unele dintre doamnele din Edinburgh.

Mi-am înăbușit un râs la remarcă lui. Nu m-am putut abține.

— Și mulți dintre domni, de asemenea, am adăugat eu.

Domnul Nimmo s-a uitat în ochii mei mai mult decât se cuvenea, până când am fost întrerupt.

— Domnule Nimmo, mă puteți sfătui cu privire la aranjarea perdelelor? Nu am vrea să vă ținem ocupat întreaga zi.

Johanna se uita la o grămadă de catifea, încruntându-se la mine într-un mod foarte țâfnos pentru o viitoare mireasă.

— Desigur, Lady Johanna, aveți dreptate.

Și cu asta, domnul Nimmo și-a îndreptat atenția către ea, în timp ce eu am continuat să admir eșantioanele.

Sora mea a ales o țesătură potrivită pentru perdelele din dormitor și pentru cuverturile de pat. Pe măsură ce dimineața trecea, noua ei casă se umplea, iar mama repeta mereu:

— Trebuie să aibă ce e mai bun.

Am zăbovit cu privirea asupra unor mățasuri argintii atât de mult încât domnul Nimmo și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

— Atât de elegantă, am spus, trecându-mi degetul peste ea. Îmi imaginez că aceasta este culoarea mării.

— Într-adevăr, a încuviințat el. Ai identificat-o cu exactitate, fără să fi fost vreodată în mijlocul ei. Ai un ochi artistic deosebit.

Apoi a luat bucata de material de la mine, și-a scos cuțitul și a tăiat o fâșie.

— Păstrează-o ca amintire, a spus el, pentru o doamnă care apreciază lucrurile frumoase din viață.

După plecarea sa, după ce mama a supravegheat-o pe Fiona în timp ce ne servea plăcintă cu pui și s-a asigurat că nu exagerăm cu budinca de orz, am urcat la etaj să mă odihnesc. Nu m-am uitat la manualul de căsătorie. Asta putea să aștepte până seara. În schimb, mi-am periat părul în fața oglinzii, stropind peria cu apă pentru a îmblânzi șuvițele. După aceea am scos bucata de mătase de la domnul Nimmo și am lăsat fâșia să se unduiască între degetele mele. M-am gândit la lucruri fantastice: orizonturi largi, creaturi din adâncuri, ceruri înstelate. Eram oare nesăbuită să mă gândesc la aceste lucruri?

Nu știam.

Nici măcar nu am vrut să vorbesc despre asta cu mama și cu Johanna, în caz că ar fi spus că domnul Nimmo probabil dădea eșantioane de mătase fiecărei doamne pe care o vizita.

La Roseburn, ca în multe alte case mari pline cu văduve și fiice necăsătorite, nu treceau multe zile fără vizitatori.

În ziua următoare am primit un alt vizitator.

Unchiul meu prin alianță, lordul James Forrester, a venit s-o vadă pe mama în legătură cu o chestiune de afaceri deosebit de delicată, care ar fi făcut ca enoriașii bisericii să salte în spatele cărților de rugăciuni, dacă ar fi aflat despre ea.

A venit imediat după ora noastră de plimbare, când i-am citit Johannei:

O soție ar trebui să se asigure că soțul ei este satisfăcut și să nu-l refuze atunci când acesta se apropie de ea, astfel încât să nu fie tentat de momeala desfrânării în altă parte, pentru că tentații sunt destule!

CALEDONIA BROADSIDE

EDINBURGH, 29 septembrie

Șeriful John MacDonald: „Înainte de a începe audierea din această dimineață, domnilor, aș dori să vă asigur pe toți că, deși am văzut conținutul acelor balade vulgare de pe pereții cafenelelor care detaliază circumstanțele acestei crime joshnice și relația dintre victimă și acuzat, nu sunt în niciun fel prejudiciat de ele. În niciun fel”.